

Arrest

nr. 238 772 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. OPSOMMER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die *loco* advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in mei 2017 naar België in het kader van een verzoek tot gezinshereniging. Zijn vrouw en kinderen beschikken over de vluchtelingenstatus in België. Inmiddels werd echter de echtscheiding uitgesproken.

1.2. Op 28 maart 2019 dient verzoeker een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 februari 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 28.03.2019 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name zijn verblijfstitel en de elektronische gegevens op zijn kaart kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien zijn A-kaart afgeleverd wordt door de gemeente en niet door zijn eigen autoriteit. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene toont niet aan dat hij één van deze documenten niet kan voorleggen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet gekoppeld aan een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

13.

Verzoeker is van oordeel dat een schending overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorligt. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf worden aangevraagd wanneer voldaan wordt aan onderstaande voorwaarden:

- er moeten buitengewone omstandigheden voorliggen;*
- de vreemdeling moet over een identiteitsdocument beschikken.*

Eisende partij stelt ten onrechte dat de aanvraag niet vergezeld ging van een aanvaardbaar identiteitsdocument. Bij de aanvraag diende verzoekende partij een kopie van zijn verblijfstitel toe. Tevens voegde verzoekende partij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister toe.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, wordt wel degelijk een schending van de opgeworpen bepalingen bewezen. Uit de aangeleverde documenten door verzoekende partij blijkt wel degelijk zijn identiteit. Het document die namelijk door verzoekende partij werd aangeleverd bij zijn verzoekschrift geldt in België als identiteitsdocument voor vreemdelingen die hier een verblijfsrecht hebben verkregen.

Dat de verblijfstitel aanzien wordt als een identiteitsdocument blijkt ook uit de site van de Federale overheidsdienst Binnenlandse zaken dewelke de verblijfstitel vermeldt onder de identiteitsdocumenten. Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar de navolgende site: <https://www.ibz.rrn.fgov.be/nl/identiteitsdocumenten/> en voegt onderstaand een printscreen toe van deze site:

(…)”

Verwerende partij kan dan ook moeilijk voorhouden dat dergelijk document geen aanvaardbaar identiteitsdocument is.

Bovendien heeft verzoekende partij verscheidene andere documenten toegevoegd waaruit de identiteit blijkt van verzoekende partij.

Verwerende partij oordeelde dan ook ten onrechte dat de aanvraag onontvankelijk is omdat niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

14.

Bovendien diende verwerende partij, indien zij van oordeel was dat dit document niet volstond, verzoekende partij vragen om de juiste documenten aan te leveren in de plaats van de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij is van oordeel dat het niet aan haar toekomt om stukken op te vragen of in debat te treden, quod certe non. Uit het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt duidelijk de onderzoeksplicht van verwerende partij. Het is immers de plicht van verwerende partij om in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, de nodige informatie te vergaren. In casu was het dan ook, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, de plicht van verwerende partij om de juiste documenten op te vragen.

Verzoeker kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen." (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1, 108)

Ook in de rechtsleer wordt gewezen op de onderzoeksplicht die bestaat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel:

"De haar ter kennis gebrachte feiten dienen op hun overeenstemming met de werkelijkheid te worden onderzocht. (...) Op de overheid rust een actieve onderzoeksplicht. In principe moet zij uit eigen beweging de nodige informatie vergaren, of er voor zorgen dat die haar wordt bezorgd, en deze op haar juistheid toetsen." (C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 320.)

Aangezien verwerende partij nagelaten heeft bijkomende documenten op te vragen, schendt zij hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel. Zeker omdat verzoekende partij zelf in zijn aanvraag het volgende heeft vermeld:

"Tenslotte drukt verzoekende partij de wens uit dat indien op basis van de voorliggende gegevens niet meteen tot een positief antwoord kan worden besloten of er onduidelijkheden of bedenkingen zijn, hij de gelegenheid zou krijgen zijn dossier aan te vullen met eventuele bijkomende informatie/verduidelijking of dat hij anderzijds minstens in de mogelijkheid zou worden gesteld persoonlijk te worden gehoord. Dit in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel. "
(eigen onderlijning)

Het was dan ook de plicht van verwerende partij om verzoekende partij te wijzen op het feit dat het document, dat door verzoekende partij werd aangebracht, niet voldeed aan de voorwaarden. Er ligt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor, daar verzoekende partij zonder meer van oordeel was dat niet voldaan werd aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet.

15.

Minstens had verwerende partij ruimschoots de tijd om het desbetreffende document op te vragen bij verzoekende partij. Daar waar verzoekende partij op 27 maart 2019 zijn aanvraag had ingediend, kon verwerende partij perfect één week na de aanvraag reeds vaststellen dat volgens haar een stuk ontbrak.

Zoals hierboven reeds uiteengezet was het de plicht van verwerende partij om alsnog het gewenste document op te vragen. In de plaats van dit te doen, liet verwerende partij het dossier bijna een jaar liggen, zonder enige actie te ondernemen, om dan alsnog tot de conclusie te komen dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat een bepaald gewenst document niet voorlag, quod certe non.

15.

Tevens houdt de bestreden beslissing een schending in van het redelijkheidsbeginsel daar verwerende partij zonder meer oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Verzoekende partij bracht wel degelijk een document aan, dewelke in België aanzien wordt als een identiteitsdocument voor vreemdelingen. Tevens werd deze verblijfstitel ook enkel en alleen toegekend aan de hand van een aanvraag gezinshereniging, waarbij het visum, de Syrische identiteitskaart en paspoort van verzoekende partij werd bijgebracht. Verwerende partij is dan ook in het bezit van deze documenten. Zoals verwerende partij zelf aangeeft is het vaste rechtspraak van Uw Raad dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist. Verwerende partij kan onmogelijk volhouden dat zij geen kennis had van de Syrische identiteitskaart en het paspoort van verzoekende partij. Verzoekende partij brengt een stuk bij waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk in kennis was van deze documenten van verzoekende partij, (stuk 4)

Op 2 november 2018 richtte de raadsman van verzoekende partij in het kader van de openbaarheid van bestuur een mail naar de diensten van verwerende partij teneinde het dossier van verzoekende partij op te vragen. Uit het antwoord op deze vraag d.d. 20 november 2018 blijkt duidelijk dat verwerende partij kennis had van het visum en het paspoort van verzoekende partij.

Verzoekende partij voegt onderstaand printscreens toe waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij wel degelijk kennis had van het visum en het paspoort van verzoekende partij:

(...)

Verwerende partij kan dan ook moeilijk voorhouden dat zij geen kennis had van deze documenten. Verwerende partij heeft dan ook, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, op onzorgvuldige en onredelijke wijze geoordeeld dat het verzoek van verzoekende partij onontvankelijk is.

16.

Ondanks de verblijfstitel, waaruit de identiteit van verzoekende partij duidelijk blijkt, en deze documenten wel degelijk aanzien worden als identiteitsdocumenten werd de aanvraag van verzoekende partij ten onrechte onontvankelijk verklaard. Dergelijke beslissing heeft een enorme impact op verzoekende partij aangezien hij de gehele procedure en kosten nog eens opnieuw moet doorlopen enkel en alleen omdat verwerende partij op onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de aanvraag onontvankelijk is.

Als verwerende partij zou aangegeven hebben dat de verblijfstitel onvoldoende was, quod certe non, en verzoekende partij alsnog de tijd zou gekregen hebben om het juiste document aan te leveren, zou nooit tot onontvankelijkheid moeten beslist zijn. Indien verwerende partij op zorgvuldige wijze het dossier van verzoekende partij erbij zou genomen hebben zouden zij opgemerkt hebben dat zij in het bezit zijn van alle noodzakelijke documenten.

Verwerende partij heeft zich dan ook kennelijk onredelijk gedragen.

Het verweer van verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd.

17.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt ligt er wel degelijk een schending voor van artikel 9bis Vw. en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is dan ook gegrond."

2.2.1. Verzoeker voert als concrete grief aan dat hij bij zijn aanvraag een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister toevoegde. Hij meent dat hierdoor zijn identiteit bij het indienen van de aanvraag vaststond zodat niet kan worden gesteld dat hij geen identiteitsdocumenten zou hebben voorgelegd.

Verzoeker houdt voor dat dit document in België geldt als identiteitsdocument voor vreemdelingen die hier een verblijfsrecht hebben verkregen.

2.2.2. Uit artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Daargelaten de vraag of aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 een bindend karakter kan worden verleend, verwijst de Raad naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De *ratio legis* van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoot” (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk

document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Verzoeker hekelt het gegeven dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn Belgisch verblijfsdocument. Hij stelt verder dat, indien dit document niet volstond, de verwerende partij hem moest uitnodigen om bijkomende stukken neer te leggen.

De Raad merkt op dat van een aanvrager om een machtiging tot verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om deze aanvraag in te dienen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, geldt voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Uit het advies van de Raad van State bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat “*beschikken*” dient te worden geïnterpreteerd als “*overleggen*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184). Het bewijs van identiteit moet dus echter ook worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dit werd bevestigd door de Raad van State in zijn arresten met nr. 224.392 en 224.393 van 24 juli 2013:

“Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonde. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het niet volstaat dat de verzoekende partij reeds in het kader van een andere verblijfsprocedure een identiteitsdocument heeft voorgelegd, doch dat zij, in het kader van haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken, *quod non in casu*. Gelet op het voormelde diende de gemachtigde dan ook geen rekening te houden met identiteitsdocumenten die voor het indienen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag zijn voorgelegd. In dit opzicht heeft de gemachtigde dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld.

2.2.3. Er wordt niet betwist dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf enkel een kopie van een vervallen verblijfsdocument voegde. Verzoeker betoogt dat dit stuk toelaat zijn identiteit vast te

stellen aangezien dit document slechts kon worden afgegeven nadat zijn identiteitsgegevens waren gecontroleerd. Uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 9bis in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt evenwel dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet "een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel" is (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33).

Er blijkt derhalve niet dat verzoeker door het aanbrengen van een kopie van een (vervallen) identiteitskaart voor vreemdelingen heeft voldaan aan de bedoeling van de wetgever. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat het van wezenlijk belang is de nationaliteit van een vreemdeling met zekerheid te kennen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, aangezien moet worden vastgesteld of deze vreemdeling al dan niet een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Een identiteitskaart voor vreemdelingen laat niet toe de nationaliteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen. Een nationaliteit kan immers worden verloren of gewijzigd.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT